

været saaledes — som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) —, at man har været lempe- lig med at beskatte vor Søfartsvirksomhed. Man har jo en ret betydelig Skibsafgift, og vore Konsulatafgifter, som tidligere have været meget høje, ere endnu højere, end de burde være. Jeg mener derfor ogsaa, at det er et Fremskridt, man maa hilse med Glæde, naar der i den sidste Tid er fremlagt paa Rigsdagens Bord et Forslag om Nedsættelse af Konsulatafgifterne. Dette Forslag, saavel som det her foreliggende, er ganske sikkert Forslag, som vor Sømandsstand vil hilse med Tilfredshed.

Imidlertid er der jo fra forskellige Sider i Dag fremdraget enkelte Ting, som man har ment kunde trænge til at ændres i det foreliggende Forslag. Den første ærede Taler udtalte saaledes, at han fandt, det maatte være hele vor Sejlskibsflaade, som skulde have Hjælp fra Statens Side til at betale den Præmie, som der her bliver paalagt. Jeg er heri enig med det ærede Medlem, thi det er jo kun et forholdsviis lille Antal Skibe, man her sætter udenfor, og som ikke faar den Hjælp, som Forslaget tiltænker Rederne for de mellemstore Skibe. Det ærede Medlem oplyste — det var vel efter Motiverne —, at det ikke drejer sig om mere end 57 Skibe. Jeg synes ikke, at der er Anledning til at stille disse større Skibe udenfor den Regel, de andre antagelig ville komme ind under, særlig ikke, naar man hører de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Æbeltoft om den Sandsynlighedspræmie, der kunde blive Tale om for Rederne i vor Sejlskibsflaade. Skulde det blive — som det ærede Medlem omtalte — 26 Kr. eller derover for hver Mand, der forsikres, mener jeg nok, at det er et saa stort Beløb i Forhold til det, han nævnte som det sandsynlige for Dampskibenes Vedkommende, at der var Anledning til fra Statens Side at sige, at baade for det ene og det andet af disse Skibe vil man gøre sit til at lempe Forholdene saa meget som muligt. Thi det er ogsaa rigtigt, som det ærede Medlem tilføjede, at det lader sig ikke gøre at skære nogen bred Rem af vor Sømandsstands Ryg. Vor Sejlskibsflaade har i de sidste Aaringer været stærkt trykket af Konkurrencen. Jeg vil derfor gerne henstille, at man faar alle Sejlskibene med ind derunder, og yderligere om det ikke var muligt at forhøje det foreslaaede Statstilskud for disse en Del. Selv om jeg naturligvis paaskønner, at man tager Sejlskibe indtil 300 Tons med, er

det ikke tilstrækkeligt. Præmien vil sikkert endda komme til at hvile som en større Byrde paa Sejlskibe, end ønskeligt er.

Der er et Par andre Ting, som jeg gerne i Forbigaaende vil berøre. Dagpengene skulde efter de to Forslag ligesom efter de to tidligere Love først udbetales efter 13 Uger. Det er vel saa, fordi de indtil den Tid faa Dagpenge af en aner- kends Sygekasse. Men nu er det ikke sjældent saaledes for Søfolks Vedkom- mende, at de ikke kunne blive Medlemmer af en saadan Sygekasse, og de ville da være ret uheldig stillede, naar de først kunne faa Dagpenge efter 13 Uger. Det kan blive trykkende i smaa Hjem, naar Familiefaderen er kommen til Skade og ikke længer kan udføre sin Gerning. Det vilde derfor være ønskeligt, om der i de andre Love havde været den Bestemmelse, at naar de paagældende ikke kunne komme ind i en Sygekasse, kunne de faa Dag- penge, f. Eks. efter 5 Ugers Forløb. At de skulde hjælpe sig selv i 13 Uger, er strengt for mangen Familie, som kun har smaa Indtægter, hvad enten det nu drejer sig om Fiskere eller Søfolk. Der er en anden Bestemmelse i de to andre Love, og som ogsaa vil blive gældende her, hvis dette Forslag bliver til Lov, hvad jeg vil haabe, og det er, at den Assurance, som de efterladte skulde have, ikke kan deles. Det er vel saa, at naar en Mand har Hu- stru eller Børn, som han forsørger, vil det Beløb, som i Loven er bestemt til hans efterladte, blive disse udbetalt. Men det er jo i mange Tilfælde saaledes, at et ungt Menneske maaske af Hensyn til sine gamle Forældre eller en svag Broder eller Søster har undladt selv at stifte Familie for at kunne yde et væsentligt Bidrag til deres Forsørgelse, og det er da ret beklageligt, naar det kan paavises, at han f. Eks. til sine gamle Forældres Forsørgelse har ydet $\frac{1}{3}$ af det, som de havde behovet til deres Ophold, eller at maaske $\frac{1}{3}$ af det, han selv har fortjent, er gaaet dertil, at der saa ikke kan tillægges hans efterladte, i dette Tilfælde altsaa dem, han har hjulpet paa denne Maade, en Del af Erstatningen. Men det lader sig vel ikke gøre at røre ved disse Ting i dette Forslag alene uden samtidig ogsaa at røre ved de bestaaende Love af 7. Januar 1898 og 3. April 1900. Og kan man ikke komme ind paa dette Spørgsmaal uden at lægge Hindringer i Vejen for Lovforslaget, skal jeg ikke stille Forslag i saa Henseende. Jeg har dog ikke ved denne Lejlighed villet undlade at henstille til den højtærede Minister og Ud-